

[Glistrup.]

string citerede de helt rigtige bemærkninger, som er fremkommet fra Danske Bankers Fællesrepræsentation, og som lige præcist rammer igennem de optimistiske, alt for optimistiske forhåbninger, som hr. Jens Møller gjorde sig.

Vi oplevede da også under debatten, at hr. Morten Lange udtrykte alvorlig bekymring for sygdommen i den liberale økonomi, der fører til pantebrevsrenter på 25, 30, 32 og 35 pct. — noget, som hr. Dahlgaard fandt man under de givne omstændigheder måtte acceptere. Hr. Morten Lange opfattede det, som om vi skulle lave en ambulancetjeneste for denne syge, liberale økonomi, men havde dog det ene forbehold, at det hele måtte ske således, at det medførte inflationsbekæmpelse. Jeg føler mig ikke et øjeblik i tvivl om, at vi kan finde mennesker med nationaløkonomiske eksamener, som kan gå ind i lange disputer om, hvorvidt et system som dette kan være inflationsbekæmpende, eller det omvendt kan være inflationsfremmende, men sandheden er jo ret givet, at det virker såmænd hverken et hak den ene vej eller den anden vej i relation til de problemer, som hr. Morten Lange bekymrede sig om. Skal vi virkelig bekæmpe inflationen i dette land, så har vi kun ét middel her i folketinget, nemlig at reducere omfanget af den offentlige sektors økonomi, reducere indkomstskatten. Det er derfra, den virkelige inflationsstrøm, som vi kan beherske herindefra, udgår. At der så også udgår inflationsstrøm fra udlandet og fra den måde, arbejdsmarkedet naturligt arbejder på og må arbejde på, det er en helt anden snak. Men jeg tror ikke, at dette forslag på nogen måde kan tages til indtægt hverken af den, der vil bekæmpe inflationen, eller af den, der måtte ønske at fremme den.

Hr. Stetter og hr. Kaj Hansen tog hinanden i hånden i barnepigebekymring for de stakkels låntagere, som ikke kan overse inflationens styrke og derfor bliver misfornøjede, når årene er gået og de ser, at de efter et pristalsreguleret lånesystem skal betale så meget mere. Det kan selvfølgelig lyde smukt, at vi skal til at passe på, at folk ikke indgår hasardkontrakter, som de ikke kan overse, men sandheden er simpelt hen, at der er endnu mere hasardkontrakt i at gå hen og sætte sine 25-ører eller 5-kroner ind

på en sparekassebog, for også her spiller man hasard: bliver inflationen 8 pct., eller bliver den 20 pct. pr. år i de år, man lader sine penge stå i sparekassen? Derfor er der i virkeligheden ikke noget særligt hold i de bekymringer, hr. Stetter og hr. Kaj Hansen nærede.

Jeg tror nok, vi må sige, at det, der må være konklusionen af denne debat, er, hvad økonomiministeren sagde i sit første indlæg: forslaget fortjener en omhyggelig overvejelse i udvalget, men nogen patentløsning er det bestemt ikke.

Ordføreren for forslagsstillerne (Dahlgaard) (RV):

Hr. Glistrup sagde, at dette forslag, hvis det blev gennemført, såmænd hverken ville påvirke inflationen i den ene eller den anden retning. Det tror jeg nu nok, men det er ikke det ene afgørende. Det, at der er inflation, det er jo ikke blot et udtryk for, at alting bliver dyrere regnet i penge. Det er også udtryk for, at der sker en ændret resourceanvendelse, og den kan man godt øve indflydelse på ved dette forslag, selv om inflationen muligvis skulle løbe videre. Blandt andet kunne der ske den ændring ved det, at der ligesom i et samfund uden inflation skete en større privat opsparing, idet man i ringere grad jog folk til at gældsætte sig og placere deres penge i de objekter, som det nu engang er populært at erhverve ved gældsætning.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg tror ikke, hr. Dahlgaard har ret i det sidste, han sagde, idet ethvert gældsforhold kræver en kreditor og en debitor. Det var det samme som at spørge: er der flest mænd eller kvinder, der er gift? Der er akkurat lige mange, og derfor er betragtningen ikke rigtig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til det politisk-økonomiske